

Ajánló

Ez a könyv lányok és fiúk sorsfonatainak regénye, ezért egy női és egy férfi vélemény is kerül az elejére.

Különös élmény volt olvasni Illangó trilógiájának harmadik részét. Egyrészt, mert olvastam az első két részt is. Másrészt, mert egy különleges világba vezetett el. Egy olyan világba, amit én magam is igen jól ismerek. Léven én is voltam valamikor tizenéves, én is voltam tinédzser. Átéltve annak minden problémáját, nyűglődését, lázadását, megélve ugyanazon gondokat, örlődéseket, amit akkor megoldhatatlan problémaként láttam és amiken ma már, túl az ötödik X-en, csak jókat mosolygok.

Ezúttal az alkotó különösen nagy fába vágta a fejszét, mivel egy egész életet, életutat próbál a szemünk elé tárni. Abban is több sorsot, melyek, mint egy kalács két eltérő színű tésztája, összefonódnak. Több életutat, annak minden buktatójával és annak minden aspektusával. Több szálon fut a cselekmény és több időzónára oszlik. Oda-vissza csapongva kissé, mégis igen jól követhetően rendezte sorait az író, írónő, írólány. Az események folyama magába foglalja a párválasztás nehézségeit, buktatóit és vacillálásait, majd a döntés után következő megválaszolhatatlan kérdések ezreit. A leendő család összezsírozódásának folyamatát, annak időszakát egészen az anyaság minden nehézségéig. Természetesen ezúttal sem maradhat el, az Illangótól már szinte kötelezően elvárt fordulat, a hit kérdései és az örlődések önnön magunk tettei felett. A váratlan fordulatok, és a krimikbe illő szál sem, melyet itt-ott kissé lazán, máskor feszültséggel telve kezel, ami helyenként kissé naiv, máskor halálosan komoly szemüvegen keresztül mutatja be eme írás különleges világát helyenként kapcsolódva, hivatkozva a trilógia előző két kötetére.

Félre ne értsétek, ezt a könyvet önnönmagában is lehet élvezettel olvasni. Ámde teljes képet és magyarázat nélküli megértést csak akkor tudhat az olvasó magának, ha az előző két kötetet is átrágta már magát. Ami valljuk be, egyáltalán nem esik

az olvasó nehezére, ha egyszer a keze ügyébe kerül ennek a trilógiának bármely kötete. Igen olvasmányos, és az író fejlődésének nyomait hatványozottan rögzítő kéziratban lehet része annak, aki rászánja azt a másfél napot, amíg ezt az egyáltalán nem rövid, bestseller gyanús regényt elolvassa. Igen, nekem csupán ennyi időre volt szükségem.

Ezzel sokat elárultam a történetvezetés dinamikájáról is, anélkül hogy spoilereztem volna. Vigyázat! Csak akkor állj neki, ha amúgy van rá legalább ennyi időd! Mert garantálom, ha elkezdted, nem fogod tudni letenni, míg a végére nem érsz. Én legalábbis pont így jártam vele. Kinek ajánlom ezt az alkotást? Időseknek, hogy újra tizenévesek lehessenek. Tizenéveseknek, hogy belekóstolhassanak abba, ami majd vár rájuk úgy ötven-hatvan évvel később. Annak a korosztálynak, akiket e kettő körbe ölel és mindazoknak, akik szeretnének egy igen különleges, mégis életszerű történetben részt venni. Teszem mindezt jó szórakozást kívánva minden kedves leendő olvasónak.

Tisztelettel,

A. K. András, író

Szereplő- és névlista:

Szöszi – a költő, aki egykor remetének szökött egy barlangba

Blanka – Mami, a festő

Andi – Andi néni, aki tiniként szült gyermeket

Luca – Andi nővére

Julinkó – Julinkó nagyinkó, Fülöp húga

Dominika – Dominik ikertestvére

Ica-Vica – ikerlányok, a Domi páros húgai

Tímea – Szöszi anyukája

Fülöp – Papó, a göndör hajú

Dominik – a zenész cserkész

Dani – Andi gyermekének apja

Albert-Norbert – Dominik öccsei, akik ikrek

Kolos – Dominik unokatestvére

Bálint – Kolos ikertestvére

Alfréd – aki túlélte egy repülő-szerencsétlenséget

Ágoston – aki elmélkedéseket ír, fordít

Kornél – Szöszi apukája

Marcell – Blanka öccse

Bevezető

Kint a kertben lengedezett egy fa, a közelben zöldellt az erdő, és messze tűzött a nap frissen, de még nem is olyan túl melegen. Eltelt a tél, a tavasz is beköszöntött már néhány hete. A gyülekezőteremben ülő asszony is élete alkonyán tartott már. Arca barna, ráncos. Haja valaha szőke volt, de mára hófehér lett. Tulajdonosa egy kontyba tűzte fel, de nem is egy szál szertehullott belőle, így úgy festett, mintha egy fészkét viselt volna a feje tetején, benne egy tojással. Az anyóka keze szorgosan járt, egy tollat forgatott, közben szeme élénken csillogott. Igen, verset írt, mi mást tett volna a megöregedett Szöszi?

A szobában alkotott, mert a nap hiába sütött, még messze nem volt kánikula, sőt inkább hűvös. Öreg csontjainak jól esett a kellemes benti hőmérséklet, miközben az ablakon kilátott, így nem maradt távol a természettől sem. Éppen újabb sort akart papírra vetni, amikor berontott egy kislány, barátnőjével az oldalán.

– Szöszi nagy! Szöszi nagy! Ugye, hogy ez a te körmöd? – kiabálta izgatottan. Kezében egy simítózárás tasakot lengetett. Abban őszöreg, kemény, vastag körömdarabkák ütődtek egymásnak. – Ugye? – ismételte szeméből kisöpörve lófarkából elszabadult aranybarna hajtincsét.

– Igen, kicsim – nézett föl a kérdező. Az unoka diadalittasan nézett fekete pajtására, aki ekkor már egy fényképalbumot nézegetett.

– De hogy? Nem vágtad le időben? Hogy lett ilyen karomszerű? – kérdezte értetlenül felnézve a képekből.

– Hosszú történet, elmesélem, de hívjátok ide a többieket is, hagy hallja mindenki! – felelte a nagymama. „Addig befejezhetem ezt a versszakot” – tette hozzá magában.

Pár perc múlva ott is tolongott a sok-sok poronty. Szöszi talán 10-12 kíváncsi szempár is szegeződött. A

nyüzsgő gyerekeket megszámolni sem lehetett.

Végigtekintve rajtuk, Szöszi elégedetten elmosolyodott, majd belekezdett a történetbe.

– Régen volt, nagyon régen, amikor még messze, Gödöllőn laktam a szüleimmal és akkora lehettem, mint te – bökött egy nagyobbacska kislányra, miközben felmutatott egy képet gyermekkori otthonáról az albumból. – Iskola után egyedül voltam otthon, a szüleim dolgoztak, így unatkoztam, elhagyatottnak és fölöslegesnek éreztem magam. Egyszóval elégedetlen voltam. Ezért felültem egy vonatra, ami a távolba vitt, vagyis oda, ami akkor messze volt, de most már nincs is olyan távol, szóval, ide, a Bükkbe. Egy barlangszállásra költöztem. Persze a szüleim tudta vagy engedélye nélkül.

Vagyis mondhatjuk úgy, hogy elszöktem. Ott aztán megismerkedtem többek közt Blankával, néhányótok mamijával. Ő és a barátai, tudjátok, akikkel még mindig jóban van, Ica és Vica néni, sok kalandot éltek meg velem és beszéltek nekem sok szép dolgot Jézusról. Adtak egy Újszövetséget is. Ennek hatására, Istennek hála, végül magamtól hazatértem – emelt magasba még egy képet az albumból, amelyen ő volt hazatérte után. Látszott a fotón, hogy akkor keze érdes, haja kócos, arca viharvert volt. – A barlangszálláson nem volt körömvágó-alkalmatosságom. Mezítláb jártam, mert elszakadt a cipőm, ez is edzette a körömömet is. Alig bírtam levágni, mikor hazatértem, gondolhatjátok! Eltettem emlékébe, hátha jó lesz még valamire és látjátok, máris hasznát vettem, mesélhettem nektek róla! – ezzel elhallgatott. A gyerekek egy percig döbbenően bámultak rá, majd egyszerre kezdtek beszélni: – Milyen volt a barlangban? Mit ettél? Mit ittál? Hol aludtál? Nem féltél? Mi lett azután? Hogy kerültél vissza ide? Gyerekkorodban voltak állataitok? Volt ilyen nagy kerted? Hiányoztál a szüleidnek? Nem volt honvágyad? Milyen volt ismét cipőt hordani? Nem volt furcsa újra a városban? Mi ez

a kép? Ez, amin futók vannak éremmel? Ez meg? Ahol sok fiú van a bozótosban? Itt számok vannak! Mit jelenthet? Egy kisbaba! Ki az? Ez a ház... hasonlít a mienkre! – s sorolták még-még, sokáig a kérdéseket egyre újabb képek fölé hajolva.

– Csitt, csitt, nyugalom! Csak szép sorjában! A végén még elszakad az az album! – nevetett Szöszi nagyfi.

I. ékszó

– Szöszi nagyi! – jelentkezett egy kislány türelmesen, akár az iskolában. – Ki ez a lány? Érem van a nyakában! – akarta tudni.

Szöszi a kezébe vette a kissé megsárgult fényképet.

– Ó, az is én vagyok!

– Tényleg? Olimpián is voltál? – csodálkoztak.

– Nem, nem – kacagott az anyó. – Ez csak egy országos futóverseny. Várjatok, elmesélem! De mellette még pár dologra ki kell térnem. Mert akkoriban egy másik érdekes dolog is történt, amit valahogy összekapcsolok magamban, amikor visszagondolok erre az esetre. Lehet azért, mert nagyon párhuzamosan folytak akkor az események, amelyek végül mind fontosnak bizonyultak az életemben – nézett merengve a messzeségbe.

1. fejezet Kalitkában

Szöszi és szülei közösen ültek egy autóban. Remeteségében a lány minden napját mozgással, vízfordással, favágással töltötte. Miután hazament, régi életmódja mellett mindennap rengeteg energiája maradt, és úgy érezte, csak lustálkodik. Pedig hónapokat kihagyva a tanulásból, egyéni tanrendes magántanulóként - mivel a pszichológusa úgy döntött, hogy nyolcadikban nem javasolt még újra iskolába járnia ilyes kalandok után -, akadt mit tennie, pótolnia. De ez csak a fejét kötötte le, az agyát járatta. Egyébként is, a barlanglakásban szintén jócskán edzette ezt a szervét is, például napi versírásnál, vagy a bonyolult vásárlás, főzés, életben maradás gondjainak megoldásakor. Tehát, Szöszinek programokra volt szüksége, hogy ne érezze állandóan tétlennek magát és levezesse testi energiáit. Most éppen egy cserkészfoglalkozásból jöttek haza Veresegyházról Gödöllőre.

- Na, tetszett? Ismét a természetben lehettél! Mozoghattál! Milyen volt? - mosolygott az anyukája nyájasan, de féltő aggodalommal szemében. Szöszi elhúzta a száját és kifakadt. Úgy érezte, most sem értik meg. Ezért hallgatott eddig töprengve azon, hogyan is lehetne megértetni szüleivel ellenérzéseit.

- Nem, nem, nem! Ez nem olyan volt... Csak pár kicsi erdő, inkább park meg mező. Egyből házak száz méter után! Nem is mozgottunk igazán. Kidobós, meg bújócska-félék. Anya, tényleg, mint a lajhárok! Semmi igazi megmérettetés. Valami kis könyvből tanultunk tűzrakást készíteni. Dedós, nevetséges... Bocsi, anya, ez nem az én szintem - dőlt hátra nagy lendülettel szokásához híven, mint mindig, ha beszédét befejezte. Kicsit felnőttes, de lelkes, mélybarna szemei csalódással, honvággyal és kihívással voltak tele. Eligazította hosszú, szőke haját, ami már kicsit kerekedő, de még mindig csontsovány arcát

szegélyezte. Igen, nagyon lefogyott a valaha pufók kamaszlány az erdei élet során. Mostanában sem evett sokat, nem tudott visszaállni összehúzódott gyomra az átlagos adagokra és széles választékra.

Nemsokára vacsoránál ült együtt a család: Szöszi, anya, apa, nagyi, papa. A lány megint csak megturkálta az ételét, legalábbis az anyja szerint.

- Minek annyit enni? Anélkül is megvan az ember, én is megéltem kevesebbel. Egyébként is, mire a bevitel, ha nincs fizikai megerőltetés? - érvelt a beszélőkra, de azért egy picit többet kanalazott, mint a barlangban az éhezés határán szokásában állt.

Másnap délelőtt Szöszi tanult, de aztán egy kis változatosság aranyozta be napját: levelet kapott. Nem volt telefonja, nem szerette az ilyesmiket. Így, ha nem akartak szülőkön át kommunikálni, maradt a régies levélírás a barátnőikkel. Szökése előtt nem voltak barátai, de közben szerzett hármat. De úgy tűnt, lassan egy negyedik lány is kezd annak számítani. Most is tőle kapott levelet. De még nem olvashatta el: előbb a nagypapája elmagyarázta a matek egyenleteket, amiket nem fogott fel a tankönyv szövege alapján egyedül. Ezt követően mehetett csak el a közeli parkba békében átnézni a küldeményt. Útközben még morgolódós kedve volt, mert nem szerette ezeket az x-es matematikai feladatokat. Tulajdonképpen nem sok gondja akadt eddig a matekkal, csak éppen ezt utálta rendkívül.

Ilyen gondolatokba merülve sétált az apró parkban. Első levele volt ez Anditól, de már beszélt vele élőben és anyja telefonján, amikor is megbeszélték, írni fog. Nem tekeregtek hosszasan a sorok, amikor feltépte a borítékot egy padon ülve. Szöszi kicsit csalódottan nézte, hogy csupán ennyit írtak rá:

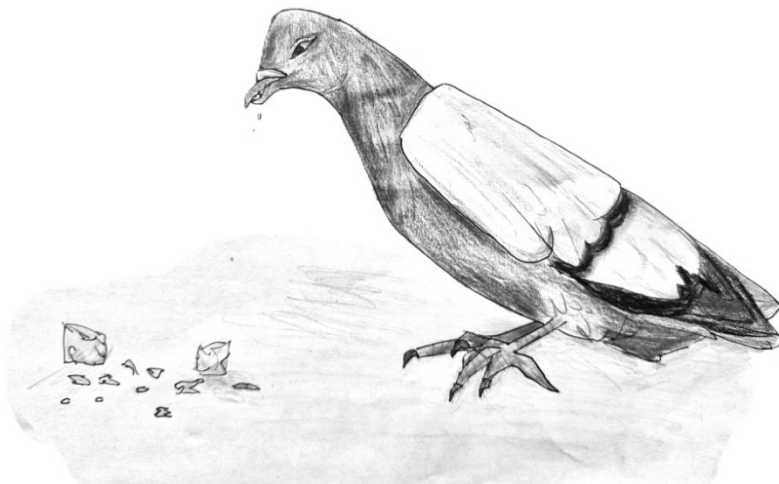
„Kedves Szöszi!

Tényleg vagányul csináltál mindent! Még a rendőrök sem találtak! Én nem tudtam volna. Ezért szeretnélek

megismerni. Ha nem is dumcsizhatunk, nekem megfelel így is. Tudod, nagy bajban vagyok. Úgy visszatekernék mindent, szercsi érted. Figyusz, bocs, hogy ilyen önző vagyok, de elárulhatok neked egy titkot? Tanácsot szeretnék kérni, hátha te meg tudnád valahogy oldani... kajak nagy bajban vagyok! Te meg tapasztalt vagy. Andi”

Szöszi elmosolyodott. Nyáron Blanka majdnemhogy pontosan ilyen kérdéssel jött hozzá. Hát ennyire nagy dolog, amit végbe vitt? Pedig eleinte bénább volt mindegyiküknél... Végül is Blanka gubancát megfejtették közösen, bár ez nem csak neki volt az érdeme.

Idáig jutva gondolataiban, Szöszi előkotort valahonnan a kabátzsebéből egy tollat és egy papírt. Egy költőnél szinte mindig van ilyesmi, mert ha megszállja egy ihlet, az nem várhat, le kell jegyezni, különben tovalibben. A mi költőnőnk sem volt kivétel. Végigjártatta tekintetét a csupaszodó fákön, amiken még éktelenkedett néhány vörös levél elütve a kopárságtól. Előtte a fűben csipegetett egy galamb. Írni kezdett. De most nem költeményt.

„Kedves Andi!

Persze, tudok titkot tartani. Nyáron Blanka is így keresett meg. Hú, ez is olyan izgi lesz? Remélem! Szépen írd ám, mint ezt a levelet, nehogy ne tudjam kibetűzni!

(Egyébként olvashatóan írsz, de fő a biztonság, ezért inkább leírtam az utóbbi mondatot.) Megfejtettük a rejtélyt, megoldjuk ezt a problémát is minden

információmorzsát felszedve, mint ez a gerle a lábam előtt. Rendbe hozzuk a dolgot, akármi is legyen az. Főleg, ha Isten is segítségünkre lesz, és nem támaszt zavaró szeleket! Egyébként meg nem olyan bonyolult elszökni.

Csupán fordítva kell gondolkodni. Ha valami azt súgja, balra mennél, menj szándékosan jobbra! Ilyen egyszerű.

Ám ha szereted a társaságot (eltekintve a szarvasoktól és a fáktól), jobb, ha nem állsz remetének. Illetve akkor sem tanácsos, ha nem akarod a családod örületbe kergetni.

Várom válaszdod:

Szöszí”

Lelki szemei előtt elvonult, hogy mi is lehet az a titok. Vajon most megint nyomozni kell majd? Vagy éppen talált valahol Andi egy nem felfedezett alagutat? Esetleg történt valami Lucáékkal, amit nem tudhat meg felnőtt? Vagy csak valami kicsinyes városi dolog, elvesztette a telefonját és nem meri bevallani? Esetleg egy kamaszos összeveszés a barátnőivel egy poszton? Talán nem tud összejönni valakivel? Vagy példáját látva szökést tervez, csak máshova? „Vagy... - gondolta - talált a szobájában egy hullát?!” - hüledezett az ötleten, majd elkergette az örült gondolatokat. Inkább órájára tekintett és hazaindult. Picit fázott a lába, mivel nem viselt cipőt. Ma egészen meleg nap volt. Ez is visszahozta a barlang érzését, amit annyira hiányolt napjaiból, ha mezítláb járt. Kár, hogy húlt az idő, télen így már felfázott volna. A lábbelik viszont az emlékidézés hiánya mellett még nyomták is kerges talpát, megkeményedett körmeit, így amikor csak tehetette, mellőzte őket.

Ahogy hazafelé haladt, az utcán járó-kező emberek jól megbámulták. Ő hol büszkén húzta ki magát, szinte dicsekedve vadóc ügyességével, hol pedig már dühös volt a bámészkodókra. „Nem láttak még lábujjakat?!” - zsörtölődött.

Feladta a levelet. Otthon hármában ebédelt nagyszüleivel. A szülei még nem jöttek haza a munkából. Szöszi nem tudta így elképzelni az életét, mint az anyjáié. Hogy egész életében iskolába járjon, még hozzá az idétlen tanárszerepben! Bár más szakmákba sem tudta beleélni magát - mind unalmas, egysíkú, monoton.

Szöszi ebben az időszakban bukkant a tájfutás lehetőségére. Ez tetszett neki. Térképhasználatban volt gyakorlata, lábában pedig izom. Nem kellett másokra várni, nem kellett túlzottan alkalmazkodnia a közösséghez, kapott egy pályát, amit bármely sebességgel bejárhatott. Ebben lelte örömét, majd elkezdett edzője tanácsára középtávon is futni. Ebben hamarosan annyira kitűnt, hogy versenyre küldték.

Sokat edzhetett, élvezte a futást. A versenyeken is jeleskedett. Szülei legnagyobb örömére országos 1. helyezett lett. Ám ő nem annyira örült ennek.

- Nem igazán tetszik ez a versenyzés... Túl sok a néző körülöttem, mintha egy kirakatban vagy állatkertben lennék, és nehéz futni a városi bűzben. Edzeni oké, de ez a cirkuszi mutatványoztatás borzalom - mondta, amikor ismét versenyre akarták küldeni.

II. ékszó

– Így a futókarrier abbamaradt, az érmeim is elvesztek már a költözések folyamán – fejezte be Szöszi.
– És mi volt a titok? – kíváncsiskodott egy szőke kis betyár.
– Elmondom azt is, de az egy hosszabb lélegzetvételi történet lesz. Bírtok annyit nyugton ülni?
– Persze, persze! – bólogattak a kíváncsi gyermekfejek.
– Tudjátok mit? – kacsintott Szöszi nagyira. – Van egy ötletem. Nem is én mondom el, hanem az, akivel megesett. Felhívjuk telefonon.

Szöszi nagyira előkotorta ősrégi, nyomógombos telefonját és tárcsázott.

– Szia! Itt ül egy sokaság – szólt bele a kagylóba –, és várja, hogy mesélj nekik valamit! Már régóta beszélgetünk a gyerekekkel a fiatalságunkról, és kitudódott egy-két dolog rólad is, így felhívtunk, folytasd te a magad részét... nem, azt még nem mondtuk... arról már beszéltem. Oké, megpróbállak kihangosítani... Áh, hogy a csodában kell ezt az ízét... Buta vagyok én ehhez! Várj egy kicsit! Papó! Segítenél végre?! – szólt rá a nénike az ajtóban lefelé fordított bájcsikára.

Papó egy pillanat alatt kihangosította a készüléket. Még pont hallották, amint Andi néni nevet Szöszi nagyira. De a vonal recsegett-ropogott.

– Tudod, mit Andikám? Inkább visszahívlak az én telefonomon – szólt Papó. – Az tud videóhívást is, úgy izgalmasabb lesz a kicsiknek, ha látnak is.

2. fejezet

Felhő úszik az égre

A fürdőszobába befűjt a szeptemberi szellő. Andi a mosdókagylónak támaszkodott és mélyeket lélegzett. Világosbarna haja arcát elfátyolozva előreomlott. Zöld szeme értetlen rémülettel cikázott ide-oda. „Csak nyugodtan! Még lehet, hogy nem...” – mondta magának. Felmarkolta a kis csomagot és kilépett az utcára. Az út szélén álldogáló kukák egyikébe kidobta és elindult egy messzebbi áruházba, ahol senkit sem ismert. Villamosra is felült, tényleg minél távolabbra akart menni. Eszébe jutott a férfi, akivel levelezett. Mindennap küldött egy szép ígés képet vagy „bölcshonlapot”, ahogy magában hívta. Meghívta egy találkozóra is. Bár azt végül lemondta Dani miatt. Nem ért annyit, hogy elveszítse emiatt, de már nem volt mit tenni, mégis egyedül maradt. Ennek ellenére került a találkozást a férfival. A messzengerezés viszont nem szűnt meg. Andinak szívéhez szóltak a mondatok, a szeretet-teljes ígék, imák, bár ezt magának is csak félig vallotta be. Lukács, mert így hívták levelezőtársát, tényleg törődött vele, úgy érződött a kiválasztott idézetekből. Igazából szívesen találkozott volna vele élőben, de nem mert jó ideig. Aztán valahogy mégis létrejött a találka. Telt az idő, Dani nem békült, így érkezettnek látta Andi a pillanatot. Egy parkban futottak össze. A férfi nem egyedül jött, hanem a feleségével meg az aranyos kisfiával, aki a játszótéren homokozott, amíg a nagyok beszélgettek. Igékről, magyarázatokról, Bibliáról és Istenről folyt a szó – csupa olyan dologról, amiről Andi elképzelhetetlennek tartotta volna pár hete, hogy valaha is érdekelni fogja.

Ezen merengett, amikor megérkezett az áruházba. Keresett egy gyógyszeráruházt. Hosszas tétova ácsorgás után

szánta csak rá magát, hogy a pulthoz lépjen, annyira ciki volt elmondani kérését. Ugyanis terhességi tesztet kért.

Ott díszelgett a dobozkán a felirat: Gólyahír. Andi ránézni is alig bírt. Számára jellemzőbb lett volna a „vészhír” kifejezés. Két darabot vett, hogy biztos legyen, nincs tévedés. Egynek nem akarta elhinni, azért jött ide újabbakért. Ha mind a három ugyanazt mutatja, akkor biztos.

Otthon egyből elvonult a mellékhelyiségbe. Rémülten nézte, ahogy lassan, vészjóslóan kirajzolódik mind a két csík mind a két teszten. Elképzelte anyukáját, ahogy megtudja. Nagyon dühös lenne és örjöngene. Luca talán lekicsinylően rázná a fejét. Apa elfintorítaná az orrát. Máté meg talán még be is szólogatna. És Dani? Ő mit szól majd ehhez? „És én? Velem mi lesz?” – jutott végül eszébe.

Kábán ment a szobájába. A tesztek és dobozokat apróra tépte és a wc-kagylóba dobta. Többször is lehúzta, hogy végleg eltűnjenek. Remélte, nem okoz dugulást.

Olyan volt, mintha egy másik életben járna. Levetette magát az ágyra. Valakinek szólnia kellene. De kinek? Mindenki reakciójától félt. Félt – félt a jövőtől. Félt – félt a jelentől. És igen, félt – a múlttól is.

Vacsora közben nagyon kényelmetlenül érezte magát. Titka börtönfalként választotta el a többiektől.

Hogy is nem jött rá hamarabb? Múlt hónapban hogyan nem vette észre? Eltöprengett. Kavarodás volt az augusztus, az igaz. Nyaralás, apa túlórázása, tanszervásárlás, Luca hosszú, furcsa betegsége, anya kartörése, a szakítás. Ki figyel akkor olyan apróságokra, mint egy menstruációs pontosság? Áh, butaság! Ez semmin nem változtat. Ami történt, megtörtént.

Kitől kérhetne tanácsot? Cecíliától, a legjobb barátnőjétől? Kinevetné! Vagy elárulná és csak hápogna. Dóri szintúgy. Niki? Mostanában ő kicsit megkomolyodott. De nem, ő egyből elárulná felnőtteknek. Talán... Vagy...

Lukács! Ő úgylát olyan bölcs. „De egy idegen... és férfi” – szólalt meg benne egy másik hang.

Kínlódom aludt el. Másnap sem kerekedett jobb kedve. – „Az Úr áldása a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom” (Zsoltárok 127:3) – érkezett meg a szokásos igeverse reggel egy édi-bédi újszülött-képpel. Puha párnácskákon feküdt összekucorodva, fején szalagocskával. „Honnét tudja?!” – egy könnycsepp gördült végig Andi arcán szabadon. Nem nyúlt utána letörölni. „Áldás? Jutalom?... Nekem átok!” – gondolta magában indulatosan. „Majd kibírom. A szégyent. El kell vetetni és annyi. Mással is megesett már ilyesmi” – igyekezett lazán gondolkodni, leplezve önmaga előtt is a dacot és fájdalmat, amit érzett, majd pörgetni kezdte lefelé a Facebook üzenőfalát. Erre egy pillanat múlva mivel nézett farkasszemet? „Stop abortusz! Ha új lélek érkezik a földre, örülj! Az élet érték! A fogantatás pillanatától ember. Az Úr rád bízta az ő kincsét! Gondozd! Neked teremtetted.

Visszautasítanád? Neked adta, te vagy a legjobb anya számára! Bajban vagy? Akkor se ölj! Add örökbe! Keress minket az alábbi telefonszámon és a segítségére leszünk!”

„Hát még ez is!” – eddig nem is találkozott ilyen hirdetéssel, hogy került éppen most a szeme elé? A véletlen játszik vele? Vagy... vagy Valaki törődik vele onnan, fentről? „Nem, nem, az lehetetlen!” – rázta meg a fejét, elhessegetve a felvetést.

Andi megpróbálta az olvasott szempontból megközelíteni a dolgot. Mint örömet, nem pedig problémát. Lenézett magára, ahogy ott ült az ágyom. Lapos hasán semmi sem látszott még. Egy ember lenne benne? Egy élet? Egy lélek?

Úgy érezte, az elméje szétválak. Sok-sok darabbá, amit felkavar a szél. Ezek az elemek egymásnak ütődtek, fájdalmat keltve egymásban. Andi pedig félreérthetetlenül felismerte a kavargás közepén, hogy így van, egy kis élőlény

fejlődik benne, készülve a megszületésre, mit sem sejtve a világ bonyodalmairól. Egy ártatlan apróság, aki nem tehet a külső körülményekről.

Andi egyre csak merengett az egész folyamaton. Pár perc élvezetes játék eredménye egy emberöltőnyi lét? Hogy jön létre egy élő baba két láthatatlanul pirinyó sejtéből? Szinte a semmiből lesz valami! Sőt valaki! Micsoda csoda!

Hirtelen rászakadt a megértés elkápráztató mivolta, egyben az ólomsúlyokat hordozó felelősség tudata. Rákeresett az embrió, majd a magzat fejlődési útjára. Eddig nem érdekelté különösebben ez a téma, de most érdeklődve nézegette a képeket. „Nem is tudtam, hogy hetekben mérik, nem hónapokban... Ööö, mennyi idős is lehet? 6 hetes vagy 7? Talán. Akkor már egész felismerhető...” – tűnődött. „Kinövészerűen a keze és a lába is látszódik, sőt egy folt a szemét is jelzi, csak épp össze van húzódkodva. Egy ízé... vízi csikóhoz hasonlít... Azt írja, akkora lehet, mint egy áfonya... hát, ahhoz képest, hogy milyen apró, jól ki van dolgozva” – álmélkodott magában.

Másnapra összeszedte magát gondolataiból. Megpróbálkozott Daninál, hátha neki van ötlete. Válasza, miszerint őt aztán ez nem érdekli, vetesse el, könnyeket csalt a szemébe. Mondjuk, maga sem tudta, mi másra számított volna.

Nem mert sem a szüleinek, sem másnak szólni. Továbbra sem. Esténként a párnájába sírta ki bűját-baját. „Talán mégis jó lenne elvetetni!” – fordult meg néha a fejében, de aztán, amikor ez eszébe jutott, mindig felrémlt előtte az a bizonyos poszt és bölcsmondás.

Aztán jött a Szösz-ügy, ami elterelte figyelmét. Az a remetelány, akiről kiderült, találkoztak vele a barlangban egyetemista nagytetvérei. Ez a történet megragadta, aztán gondolataiba hatolt a felvetés „Hátha ő segít! Ő nem hagyta

annyiban a problémáját! Megoldotta maga, és tessék, túlélte, sőt most sztár lett belőle!”

Az interjúkészítéskor röpké találkozásukat követően a Szöszinek szánt rövid levél felett egy órán át dolgozott. Megszokta, hogy egyszerre félszavakat küld csak chaten, amire azonnal jön visszajelzés. Egészen más volt így kommunikációt kezdeni, egész mondatokban, várakozással. Nagyon izgult. De a válasz elszomorította. Úgy tűnt, Szöszikalandot várt. „Erre kap egy idióta tinit” – mormolta tollának Andi.

„Kedves Szöszik!

Bocsi, nem lesz ilyen izgi. No, de azért figyelj: babám lesz az exemtől. Nem tudja senki, csak te, én, meg ő. Én nem szeretném elvetetni, folyton arra kell gondolnom, hogy él. Akkor pedig az gyilkosság lenne. Kicsit kemény így nézni, nem? Felnevelni, ugyebár, én nem tudom. Sulis vagyok, alig idősebb, mint te. Értized. Örökbe adni egy teljesen idegen embernek, akit még nem is ismerek... Az mégiscsak milyen? Ha rossz ember kapja meg, rossz sorsa lesz, azért is én lennék a hibás. Nincs igazam? Egyébként azt olvastam, én vagyok neki a megfelelő anya, mert az enyém. De ott a hiba ebben, hogy én nem vagyok anya. Kérlek, segíts!
Andi”

Sokat dolgozott ezen a levélen is, de kezdett belejönni. A levelezés kicsit olyan volt számára, mint a naplózás. Rendszerezte benne az érzéseit. Közben ahányszor végiggondolta, annyszor nőtt egy kicsit benne a bizonyosság: két életet hordoz és az egyik nem a sajátja, bár mégis az övé.

III. ékszó

- Kopp, kopp – lépett be Mami, amikor letették a telefont, hogy Andi néni visszahívja őket, amint végzett a dolgával, ugyanis nála csengetett valaki. – Én is mesélhetek egy kicsit?
- Egy kicsit igen, sokat nem – kínálta helytel Szöszö nagyí mosolyogva, a gyerekek pedig élénken bólogattak.

3. fejezet

Rejtélyből rejtély

A kórházi szobában csend honolt. Sötétség telepedett a bútorokra. A nyári hold bemosolygott az alvó gyerekekre, fiatalokra. De Blanka nem aludt. Élénk, sötétbarna haja szétomlott a fehér párnán, mint havon a sár. Fájó feje kellemesen belesüppedt a puha vánkosba. Fekete szemeit meresztette a sötétbe. Kezét a takarón nyugtatta és hallgatta szobatársai hortyogását, miközben nézte a holdat, mely patyolatban ragyogott. Vörös arcán fájdalom siklott át. A rokontalálkozó keretében elmentek Gödöllőre megnézni egy autóversenyt, ahol egy kocsi eltévesztette útját és a sorok közé száguldott. Ő pont a jármű alváza alá került, éppen a két kerék közé. A gépezet eleje felgyulladt, ezért megperzselődött az arca. Ezenkívül agyrázkódást kapott az eldőléstől. De egyéb baja nem esett. Szerencsésnek tudhatta magát, akár meg is halhatott volna. Ez mind már bőven elég ok lett volna a gondolkodásra, de mégsem erre jártak a gondolatai. Hanem arra tekeredtek, hogy senki sem vette észre őt a kavarodásban, csak Dominik. Megmentette őt. Nélküle talán sokkal súlyosabban megégett volna. Majd kiderült, hogy a májusfát is ő állította, amit kapott. Meg a rejtélyes ajándékokat is ő küldte. Eddig nem tudta megfejtetni, hogy ki az a „Dalfaragó”, a titkos üzenetek forrása. Visszagondolva nem értette, miért nem jött rá erre. Hiszen ismer más olyat, aki dalol és fiú? Hát, nem. Akkor miért nem tudta vajon kitalálni? Hogy lehetett ilyen butácska?

– Mit szólna ehhez, Jézus? – suttogta bele a sötétbe.

Néhány nap elteltével már otthon törte a fejét, még mindig kavarogtak a gondolatai. Hányszor vette elő a virágmintás dobozkát és nézegette a meglepetéseket elgondolkodva, töprengve! Megfejtődött a titok – most meg azon vakargatta a kobakját, ezzel merre is fordult élete kereke. Eszébe jutott, hogy talán kellene találkozniuk. A kórház óta – vagyis két napja – nem is beszéltek. Nem volt még ilyen helyzetben. Egyszerűen nem tudta, neki kellene-e indítványoznia vagy a fiúnak. Vagy hogyan kell egy ilyen találkozón viselkedni? Ez már randinak minősülne? Mit vegyen fel? Egyáltalán hol legyenek? Mit csináljanak? Mennyire kell komolyan vennie? Blanka még csak ismerkedett a keresztény tétellel, hogy a párkapcsolat egész életre szól. Úgy

látszott, Dominik is hasonló dolgokon törhette a fejét, mert nem tett egyebet, mint bejelölte Facebook-on Blanka profilját. De írni nem írt. „Vagy más dolgokon jár az esze? Esetleg nem is vagyok annyira fontos neki?” – bizonytalankodott Blanka.

Végül aztán majd egy hét múltán a fiú rászánta magát egy üzenetre, sőt találkoztak is, ami első alkalommal igen kínosra sikeredett. Feszengve sétáltak az utcákon. Alig váltottak pár szót. Második alkalommal viszont egészen jól szórakoztak.

Dominikék kertjében voltak. Ez kényelmesebb helyszínválasztásnak bizonyult, itt mindketten ismerték a terepet, hiszen az Ica-Vica párossal kötött barátság révén Blanka is kiismerte már magát ennél a családnál, és eddig is itt futottak össze többnyire. Blanka felállította festőállványát, és Dominikot másolta, ahogy fejen állt. Dominik nagyot nézett az ötlet hallatára, de engedelmeskedett. Állt ott 10 másodpercig, 20-ig, 30-ig... tesitanárja biztos több ötöst adott volna rá, ha látta volna. Közben igencsak fejébe szállt a vér. Teljesen elvörösödött, száját összeszorította, mintha a vért akarná visszafojtani. Az 58. másodpercnél pedig eldőlt, mint egy korhadt fa. Abban a pillanatban a közelben ólálkodó Icából kitört a nevetés, Blanka pedig egyből méltatlankodni kezdett:

– Mégis hogy gondoltad ezt?! Nem látod, hogy nem vagyok még kész?! A háttér megvan, de se lábfejed, se hajad, se ujjaid nincsenek, sőt az egyik karod is hiányzik! – mutatta a félig kész festményt és belőle is kirobbant a kacagás. Csak Dominik ült megszégyenülten a fűben, hogy így elkeserítette az ő Kincsét. De hirtelen felpattant, engesztelésül felmászott egy öreg almafára, féllábon állt, majd kezét csípőjére tette, úgy táncikált. Egyszóval bohóckodással igyekezett kárpótolni a sikertelennek bizonyuló mutatványt. Blanka vihogva megtapsolta, miközben, a fiú nagy bosszúságára, az összes testvére is beállt nézőnek.

– Remek, remek! – nevetett rá Blanka. – Ezt mind megörökítem. De most gyerünk vissza fejen állni! – vezényelt, és csak festett és festett. A többiek magukra hagyták őket, hogy beszélgessenek kettesben, de szó nem esett, csak a vonások szaporodtak a lapokon, és Dominik gémberedett el a sok furcsa, mozdulatlan testtartástól.

A fiú épp a fán pózolt megint, amikor felbukkant Kolos, aki ahogy meglátta őket egy kicsit elsápadt, majd elvörösödött, kettőt nyelt, és erőltetetten felnevetett.

– Bocs, hogy megzavarlak titeket, anya küldött, hogy kérjem el a könyvet, amit múlt héten olvastál, mert ő is meg szeretné nézni – szabadkozott az unokatestvér. Dominik fülig vörösen szaladt a kötetért. „Nem elég a sok testvér, még neki is pont most kellett jönnie?” – gondolta.

– Szerinted kinek az agya jár a legjobban és mi közben? – kérdezte huncutul egy nap Blanka egy másik találkán.

– Honnan tudjam? – felelte Dominik a váratlan kérdés hallatán.

– A százlábúnak – árulta el a lány, majd a fiú értetlen tekintetét látva hozzátette: – Tudod, neki mind a száz lábát egyszerre kell irányítania, miközben csupán csak sétál.

Amint kimondta, nyomban leugrott a faágról lobogó szoknyával, hogy megmeneküljön Dominik pajkos ütésétől.